

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

סמרטפון רק עם ואצאפ!

אפשר!! וכדאי!!
מרכז הזמנות ארצי
052-2-129-129

אספקה לכל חלקי הארץ תוך 24 שעות
רח' פינס 9, ירושלים | Zolphone.co.il

החל מ-499 ש"ח

צילום: יונתן. מכל הלב

והנער איננו אתנו

אברהם סנדק, הרב דניאל כהן,
רנה ירד, חגית גרון ויעל בנימין

4 תפיסה נשית VS תפיסה גברית תורת היחסים

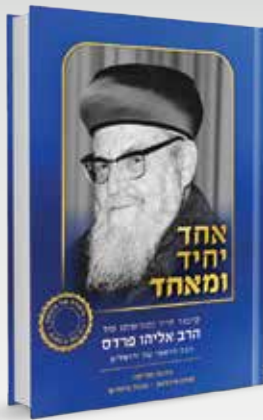
14 מתי נלמד להתחצף למציאות האטומה? התוועדות

12 "מי שמחזיר אצלכם בתשובה מקבל גן עדן" ראש יהודי

בסוף זה קרה: היהודים החלו להפעיל את עצמם נגד עצמם / צבי יחזקאלי

חורף קריא

ספרים חדשים מספריית בית אל שיעשו לכם את החורף

אחד יחיד ומאחד - הרב אליהו פרדס

מנחם מיכלסון | שאול מייזליש
סיפור חייו ומורשתו של הרב אליהו פרדס - רבה הראשי של ירושלים. סיפורה של תקופה!

מארץ המגילות של דור התקומה

ד"ר חגי בן ארצי
מגילת השואה והתקומה | מגילת הגבורה במלחמת יום הכיפורים | מגילת ששת הימים | מגילת המרד והחורבן | מגילת חטכה | מגילת התקומה והעצמאות.

פשוט לעניין

הרב יוסף אוח
ספר לילדים סקרנים, המעודד שאלות ומעניק להן מקום ומענה מרחיב דעת המושך ללימוד עסף.

ארץ חמדת אבות

הרב נחמיה לביא
800 שנות עלייה ציונית

נשים בזכות עצמן

מרים סמואל
ספרה החמישי והאחרון בסדרה "נשים נסתרות בתנ"ך"

בא נדבר אמת

מיטביה כהן
חזון נגוע על חיפוש ותשובה, שאין בו תשובה אחת נכונה

שפת גוף

מאור קפלן
מסע אם ובת לקראת התברות

להשיג ברשתות ובחנויות הספרים המובחרות

1-801-700-201

www.beitel.co.il

ספריית בית אל

חנות ההוצאה: רח' בית הדפוס 6, ירושלים 02-6427117

שיחת חברים

עם מיכי יוספי

"הגשתי את האוכל לשולחן, ופתאום ראיתי את הרבי מכניס את ידו לכיס קופסה קטנה ונותן אותה לרבנית. הרבנית פתחה את הקופסה, ובתוכה היה מונח צמיד זהב יפהפה!"

הרבי בחנות הפרחים

"הגשתי את האוכל לשולחן, ופתאום ראיתי את הרבי מכניס את ידו לכיס הפנימי של המעיל, מוציא משם קופסה קטנה ונותן אותה לרבנית. הרבנית פתחה את הקופסה, ובתוכה היה מונח צמיד זהב יפהפה!"

בפעם אחרת הוא סיפר, שהרבי היה נוהג להביא לרבנית זר פרחים - לפעמים הוא היה מזמין מהחנות ושליח היה מביא את הזר, ולפעמים הרבי בעצמו הלך להביא את הזר. נסו לדמיין את התמונה הזאת: הרבי מגיע עם הזר ומגיש לרבנית... עוד הוא סיפר, שהרבי היה מאחל לאשתו: "יום הולדת שמח" ומוסיף "החלטות טובות". הסיפורים האלה כל כך יפים, ומבטאים אצילות שנוגעת ללב, מורמת מעם, איך הרבי היה בוחר את הפרחים ומביא אותם בעצמו לרבנית.

אני כאן

ובחזרה לחיפוש אחרי עצמנו... הרב דסלר אומר שאדם מוצא את עצמו בשלושה דברים: "בהתבודדותו, בהיותו נותן ולא מקבל, ובהיותו שואף להיות, ולא להשיג ולקנות". ההתבודדות היא זמן איכות שאדם לוקח בינו לבין עצמו כדי להיזכר. אחת ההוראות של הרבי ליום ההולדת היא, להתבודד ולערוך חשבון נפש - גם מי שלא מתבודד בכל יום, ביום ההולדת צריך להקדיש לזה זמן. בהתבודדות, אני נפגש עם עצמי ונפגש עם הבורא.

הנקודה השנייה: "בהיותו נותן ולא מקבל". כאן מדובר על מפגש ביני לבין הזולת. חלק מעבודת הזיכרון שלי, זאת ההתבוננות איך אני יכול, על ידי המתנה הזאת של החיים שלי ושל והקיום שלי, לעשות טוב כלפי אחרים.

הנקודה השלישית: "בהיותו שואף להיות, ולא להשיג ולקנות". יש יהודי שלומד מסכת רק כדי להגיע לסיים. הוא בכלל לא נהנה מהלימוד עצמו, הוא רק רוצה לסיים. יש כאלה שלומדים לתואר, ורק רוצים כבר את התעודה, וכך בכל תחום בחיים. כשאדם "שואף להיות", הוא יוצר חיבור בינו לבין הזמן שהקב"ה מעניק לו בכל רגע. הוא ממשיך משמעות בכל רגע ורגע בהוויית החיים שלו, ונקשר עם כל הסובב אותו בצורה כנה וטובה. כך אדם מוצא את הקשר עם עצמו, עם זולתו ועם הזמן בו הוא חי.

לחיים!

שלום חברים! הרב דסלר זצ"ל (שיום הפטירה שלו יהיה בשבוע הבא) כתב באחד מספריו מאמר מיוחד, שהכותרת שלו היא: "כיצד האדם מוצא את עצמו". כבר הכותרת של המאמר היא מאוד משמחת. את תמצית העניין, הוא כותב שם במשפט אחד: "האדם מוצא את עצמו - א. בהתבודדותו, ב. בהיותו נותן ולא מקבל, ג. ובהיותו שואף להיות ולא להשיג ולקנות".

עוד לפני שמבינים את ההכוונה של העצות הללו, קודם כל עולה השאלה: למה בכלל בן אדם צריך למצוא את עצמו. מתי ואיפה הלכנו לאיבוד, ולמה אנחנו צריכים לחפש?

אתם ודאי מכירים את דברי חז"ל המופלאים שכאשר התינוק נמצא ברחם אמו, מלמדים אותו את כל התורה כולה. כידוע, 'תורה' היא מלשון הוראה, ואת העובר מלמדים ונותנים לו בהירות, להבין מה השליחות שתהיה לו בימי חייו. אחר כך, כשהתינוק נולד, בציאה מהרחם, כל הבהירות נשכחת ממנו. בשלב הזה, האדם הולך לאיבוד.

אבל חשוב לדעת שהשכחה היא לא מוחלטת, והיא נועדה כדי שנצא אחר כך לחיפוש, ובסוף ניפגש מחדש פגישה אמיתית עם הבהירות הזאת בחיים הממשיים שלנו. הלימוד מזמן העיבור מתעורר לחיים, ונותן לנו תחושה של זיכרון וביטחון שאנחנו נפגשים עם הדבר האמיתי.

יום הולדת, חגיגה נחמדת

נקודת הזמן שבה מתעורר הזיכרון הפנימי, היא אותה נקודה בה שכחנו הכל, כלומר היום בו נולדנו - יום ההולדת שלנו. באופן אישי, אני למדתי להעריך ולהוקיר מאוד את יום ההולדת שלי, בזכות הרבי מלובביץ'. הרבי לימד אותי - כלומר, הוא לימד את כל עם ישראל, אבל אני לקחתי את הלימוד הזה בקטע אישי - להבין את המשמעות של יום הולדת.

הרבי רצה מאוד שכל אחד מאתנו יחגוג לעצמו את יום ההולדת, ויארגן התועודות לכבוד היום הזה. בכ"ה באדר תשמ"ח (שזה תאריך יום ההולדת של אשתו, הרבנית חיה מושקא ע"ה) הרבי יצא בקריאה לכלל ישראל: "אשר כדאי ונכון ביותר לפרסם, אשר ביום ההולדת יוסיפו בתורה, תפילה, צדקה, והוספה - שכל אחד ואחד, בין אנשים, בין נשים, והן טף עד קטני קטנים, יעשה ביום ההולדת התועודות של שמחה, ביחד עם בני ביתו או חבריו וידידיו".

חשבתי על כך, שבדרך כלל אנשים באמת יחגגו את יום ההולדת רק אם מישוהו אחר יארגן להם מסיבת הפתעה. מי שמתנהל ככה, בעצם אומר שיום ההולדת שלו בעל חשיבות רק אם הוא מספיק חשוב למישהו אחר. אני מאוד אהבתי את האמירה של הרבי, מפני שהוא אומר בעצם שאין צורך לחכות שמישהו אחר יחשוב עלי. אני צריך לזום ולחגוג בעצמי!

עוד חשבתי לעצמי, שבתור אחד שנוטה לצאת הרבה מהבית, כדאי לי להתחזק יותר בכך שהתועודות של השמחה תהיה דווקא "יחד עם בני ביתו".

בכל מקרה, הרעיון של הרבי נראה לי ממש מהפכני, כי בניגוד לחשיבה המקובלת, הרבי דוחף אותנו שיהיה חשוב לנו לארגן את השמחה בעצמנו. מי שליבו פתוח, יסכים לקבל את ההדרכה הנפלאה הזאת וגם ילך על העניין, ירוויח הרבה בעזרת ה'. כמוכן, צריך לזכור ביום ההולדת להודות לאמא היקרה. יש אמא, יש הורים שצריך להודות להם על כל תשעת החודשים של ההריון, והמסירות באהבה וברחמים - ביום הולדת זה הזמן להסתכל גם על השורשים.

גם לי גם לך

חשוב להבהיר שאחרי השחרור שקיבלנו מהציפייה לקבל יחס מאחרים שירצו לחגוג לי, צריך לראות שהפטור הזה לא מוביל למקום לא טוב, שבו נפטור את עצמנו מלחגוג לאחרים. עלי לשים לב שכלפי היקרים לי אני לא מתעלם ושוכח. וגם לנקודה הזאת מצאתי השראה מסיפור על הרבי מלובביץ', כפי שסיפר חסיד חב"ד, הרב חס"ד הלברשטאם. הוא היה במשך תקופה ארוכה עוזר בביתו של הרבי, והוא סיפר מה הוא ראה פעם אחת בבית הרבי ביום ההולדתה של הרבנית:

ספרי איכות חובה בכל בית

לחסנות 0526866704
yohananz@gmail.com

רוצים שהילדים יחזקו את הקשר עם הסבא והסבתא??
ספר מתוק בחרחים עם פעילויות לילדים

חורף בצבעים!!
בואו לצבוע לכם את החורף בצבעים כל צבע הוא תופעה אחרת מתופעות החורף: צהוב - ברק, חום - שלכת סגול - סתיונית, לבן - שלג ועוד

מעניין מרחיב אופקים היטבי

מבנה 10 שיה

מבנה 15 שיה

איך לקרב את הילדים לשאיפת המקדש?? ספר מתוק בחרוזים על המקדש עם תמונות מרהיבות

תורת היחסיים

הרב יואל בייטש

yoelinka@gmail.com

דרכי זוגי

הוא לא מעלה בדעתו שבשעה שהוא טרוד בעבודתו, ומשוכנע שהיא מעריצה אותו על כך, היא היתה טרודה בו, תוהה אם הוא זוכר שהיא קיימת ומנסה לשכנע את עצמה שגם הוא מחכה כל כך לפגוש אותה בסיום יום עבודה ארוך ומתיש.

כשהיא נוכחת בטעותה המרה, ערב אחרי ערב, היא מחליטה באומץ "לרמוז" לו על כך.

היא תקפיד לעשות פרצוף עצוב, חמוץ ומיוסר מאוד כשיחזור עיף וייגע מן העבודה, מתוך הנחה ברורה שהוא יבין את הרמז המצביע על כך שהיא כה משתוקקת לזוגיות. ומי יודע, אולי אפילו יצוץ לו איזה פרח שקנה במיוחד עבורה בדרכי הבייתה, כדי לשמח את ליבה. תוכנית מופתית!

היא כבר ממש רואה את הפרח בעיני רוחה, מתלבטת אם זו תהיה סיגלית או רקפת, התרגשות סמויה חולפת בליבה, ואיפה תניח את העציץ? והנה מְשֹׁשׁ חיהי כבר בדלת.

מְשֹׁשׁ חיהי נכנס הבייתה, רואה את הפרצוף שמחכה לו, ולפתע השיעור המורכב שמועבר כעת בבית הכנסת בדיני קידוש החודש, נשמע כאופציה לא רעה בכלל (הוא לא עומד להבין כלום, אבל שם לפחות ישמחו לראות אותו...) וכך בחסות הלבנה הוא נמלט על נפשו. מותיר אותה הלומת צער על אטימותו הבלתי אנושית.

"מה רציני? פרח", תגיד לעצמה "זה הרבה לבקש?".

מסקנתה ברורה: פשוט לא אכפת לו ממנה, זהו. שום הסבר אחר לא נראה לה סביר.

לא עולה בדעתה, שמיד אחרי השיעור הוא יושב אצלי במשרד ורוטן שהיא אף פעם לא מאושרת.

"תגיד לו שיפסיק לקשקש", היא תגיד כשאשאל אותה, "הוא מבין טוב מאוד, פשוט לא אכפת לו. זה הכל".

וכשהיא אומרת את זה - רגב מתחלחל. "נשים, לך תבין..." הוא מפטיר בייאוש.

אין מה להבין, אני מסביר לרגב מהצד השני של השולחן המשרדי. היא פשוט רוצה זוגיות.

תפיסה נשית VS תפיסה גברית

"אז זה אומר שהיא תמיד צודקת?" שאל רגב בחשש.

בנושאי זוגיות - כן, השבתי, משום שבעניין הזוגיות התפיסה הנשית היא הנכונה.

תפיסה גברית היא תפיסה תועלתנית, מבחינת הגבר הקשר הוא איחוד אינטרסים, ובין איחוד לאיחוד כל אחד עסוק בשלו. אצל האישה זוגיות היא המקום בו היא מעניקה את עצמה, ולכן רוצה בתמורה אותך, לא ממך.

"מתי היא רוצה אותי?" הקשה רגב.

כל זמן שאתה קיים. כלומר, תמיד... לכן על אף שלאשתך לא חסר כלום בבית, סיימתי את דבריי, אגם לא מאושרת. לתחושתה, אין לה אותך בחייה, היא רק חלק מהמטלות של חייך, בין העבודה לתחביבים, זה מדכא אותה מאוד, יקירי.

רגב התעמק בדבריי, חשבתי שהוא מנסה לתרגם את מה שהבין זה עתה לפסים מעשיים, אך כעבור רגעים מספר הפתיע אותי כששאל: "אוקיי, נעבוד על זה, אבל איך כל זה קשור לאלוקים?".

כשאתה מבין מה היא זוגיות, פתאום לא מוזר בכלל שצלחת שהונחה בכיור אחרי ארוחת הערב הופכת לשדה קרב פוטנציאלי.

"צלחת?" תוהה רגב.

ודאי... הגעת הבייתה אחרי יום עבודה מפרך, ניגשת לאכול ארוחת ערב שאשתך הכינה, סיימת לאכול והנחת את הצלחת בכיור. תכולת הכיור נמצאת מבחינתך כרגע בסדר עדיפות "לא קיים". הדבר האחרון שאתה מרגיש מחוייב אליו אחרי יום עבודה מפרך, הן מטלות שאינן קשורות לזמן האיכות שלך עם עצמך. "נו, ואיך היא לא מבינה את זה?" תהה רגב.

היא כן! וזו הסיבה בגללה חשוב לה כל כך שכן תראה נכונות ותשטוף כלים.

"למה?"

משום שמדובר על מדד האכפתיות שלך כלפיה, זו לא הצלחת - זו היא! לכן אם למרות הקושי שלך הוכחת שאתה מבין לליבה, והפנמת שלה חשוב שהסכומים יתפנה עוד הערב, הרי שאכפת לך ממנה מאוד.

וכך קורה, שמבלי שיש לגבר שמץ של מושג, ובעודו פוסע אל הארץ המובטחת, כלומר הספה בסלון, לכמה רגעים של חסד שלו עם עצמו, החל מהדהד בראשה של אשתך כרוז דרמטי של קריין ספורט נרגש: האם רגב יעמוד במבחן? האם ישטוף את הכוס? האם עוד יהיה נבון מספיק בשביל לומר: "עבדת מספיק קשה היום, לא מוכן שתעשי כלים בשום אופן, אני עושה!" האם כל זה עומד לקרות?

הנה רגב מתקרב לכיור, רגב מושיט יד לקחת את סבון הכלים - מתרגש הקריין בראש שלה ומגביר את הציפייה עד אין קץ - אבל רגב רק שטף ידיים והנה הוא הולך לכיוון הספה, מתיישב, ואוי ואבוי, רק לא זה... רגב מוציא את הפלאפון... איזו החמצה נוספת...

במוקדם או במאוחר יגיעו המילים: "כלום אתה לא עושה בבית, כלום! ואני מהבוקר על הרגליים...", וכל זה מתוך רצון לשתף מה עבר עליה היום. ואתה במקום להבין, תבקש ממנה שתניח לך לנפשך כבר למען השם, או אז היא תסכם לעצמה: באמת לא אכפת לו...

להבין רמזים

הבדלי התפיסות וחוסר האונים אל מול התחושה ש"אין עם מי לדבר", מייצרים בין האישה לבין עצמה שיח המלבה את תחושת התסכול.

גב הר מובילים
 לוקחים אחריות. נקודה.

02-9978757, 052-6071171 | אחסון | הובלה | אריזה | gavhahar1@gmail.com

שבת פרשת שמות האזכרה השנתית לחינוך ולתורה מחוץ ביתרם בעיקר בשבע

שבת שנתית

'כנפי אלישע'

פרשת שמות | כ"ה טבת תשפ"א

חיבור ולימוד תורה בדור הגאולה

לעילוי נשמת הרב אלישע וישליצקי זצ"ל

* * *

נלמד בשבת זו מתורתו והנהגותיו של הרב אלישע זצ"ל, נתחבר כולנו לדרכו: עיירות וערים, ישיבות וישובים, גרעינים וקהילות, בתי כנסת ותנועות נוער

חפשו את חוברת מערכי השיעור ודברים לזכרו 'כנפי אלישע' בתוך עיתון בשבע לקראת שבת פר' 'שמות' להורדת מערכי שיעור מתורתו ודברים כלליים, אתר המרכז למורשת גוש קטיף וצפון השומרון: <http://o-r.co/p/conregistersign>

כנס רבנים ומחנכים לקראת השבת השנתית (zoom)

ביום שלישי, כ"א טבת (5.1.2021) בשעה 20:00
 כניסה לכנס (זום או יוטיוב): <http://o-r.co/p/conregistersign>
 הכנס ישודר בשידור חי בערוץ 7 | בהשתתפות: הרב דוד לאו - הרב הראשי, הרב שמואל אליהו - צפת, הרב יגאל קמינצקי - ניצן, הרב יעקב ידיד - כרמיאל, הרב דוד תורג'מן - דימונה, הרב אביעד טורם - חתן הרב, הרב דוד חטואל - חמ"ד

לפרטים נוספים: מיקי: 054.9933594 | חמוטל: 054.2335631

פרשת מותו של אהוביה
סנדק זכרונו לברכה
מעוררת אותנו לכאוב את
צער השכינה, צערה של
ארץ ישראל ושל שנאת
החינם שמשתוללת,
לצד התפעמות מגבורת
בוני הגבעות, בעלי עזות
דקדושה שאינם מפחדים
מרוחות התקופה.

אהבת הארץ ויראת השמים

לעולם שכולו חי!

מאת נשמחו של אהוביה

אברהם סנדק, אביו של אהוביה

את משפחתי אני אוהב מאוד. כשהיו אומרים לי לבוא יותר הביתה הייתי עונה להם מעומק ליבי שאני לא יכול, אני חייל, אני מגוייס. אני כל כולי מסור אליו יתברך ואל ארצו הקדושה, ארץ

החיים. כולי קשור לתורה, למדתי מגיל שלוש וחצי תנ"ך עם אבא שלי, למדתי בשיבה קטנה במאחז, ולאחרונה אף למדתי בכולל.

חזון חיי בתקופה זו היה שהמאחז מעוז אסתר יהפוך לשוב גדול חי ותוסס, ילדים משחקים בחובותיו, שבילים מלבליים, כבישים ובתים כפריים מלאי קול תורה. לעטר בהם את ארצנו הקדושה.

אני אדם מאוד חי ושמח, אופטימי וסקרן בהרבה תחומים, אהבתי את החיים בעולם ורציתי להגדיל אותם עוד ועוד. אהבתי את השם יתברך. הייתי מלא מאהבתו אלי. כל עצמותי היתה לגלות את אורו המתוק והעדין בעולם, השתוקקתי לבנין בית המקדש - כמקום הממשק בין האלוקי המושלם והנצחי לבין עולמנו האהוב. האמנתי בעולם, בכס, בארצנו. רציתי כל חיי שאור הנבואה ישוב אלינו בארצנו הקדושה. רציתי סנהדרין, שעם ישראל יחיה על פי החכמה העליונה עם התורה שהכי תואמת את טבעו - תורת ישראל לעם ישראל.

כשנלחמתי על ערכים, לא נלחמתי ממקום של שנאה קטנונית חלילה, רק ממקום של רצון גדול לטוב הגדול עבור כולם ועבורו יתברך. וגם עכשיו, כשעליתי לשמים, לא ארפה לרגע. תמיד אפעל מכאן להגדלת ארץ ישראל ולהתממשות הגאולה. כיום אני לא בגוף, נשארתי מציאות פשוטה ומופשטת של עוז, עוצמה וגבורה, של כוח להאיר את העולם בחיים, בחופש עצמי ובטוב.

הוריי היקרים, גם אני רוצה לנחם אתכם. "המקום ינחם אתכם עם שאר אבלי ציון וירושלים". הלוואי שנגיע כבר לימים שבהם נחיה חיים, שהם כל כך חיים, שאין עמם מוות, חיוניות כל כך חזקה וטהורה שלא שייך בה מוות. הוריי, אני אתכם, רק בלי גוף. משפחתי ואחיי, ממנו יתברך באתי, כל חיי למענו ואיתו, ואליו אני שב. תהיו חזקים, תמשיכו את דרכי - דרככם. תהיו איתו יתברך ולמענו. נקברתי באדמת ארץ ישראל, המקום הכי טבעי לי, גם כשחייתי הייתי כולי אדמת ארץ הקודש.

שלכם, אהוביה

שלום עם ישראל, כאן אהוביה, עליתי בעקידה השמימה אתמול. רציתי לדבר איתכם, רציתי שתכירו אותי. אני יודע שיש סטיגמות וחיצוניות בעולם - לכן אשמח פשוט להציג את עצמי.

כל חיי חייתי כחלק מכם, עם ישראל. אתם חלק מעצמי ובשר מבשרי. את כל חיי הקדשתי ומסרתי כדי לקדם את עם ישראל, להצמיח את הנשמה המאירה, הטובה, הקדושה והשמחה שלו. כשהיינו בגלות היינו עם ישראל מאוד כבוי וחלש - כי היינו כמו נשמה בלי גוף.

כמו שלאדם יש גוף, כך לעם ישראל יש גוף. הגוף שלנו הוא ארץ ישראל. רק כשהגענו לכאן, לארץ ישראל, התחלנו לראות עוצמה של החיים שלנו כעם. כל רגב אדמה נוסף שאנחנו מיישבים בארצנו, הוא בסיס לגילוי מרחבי חיים שלמים של מי שאנחנו.

הרגשתי את כל זה כל רגע בחיי - ולכן מסרתי את עצמי להגדיל את ההתיישבות בארץ, לחונן את עפרה, להפריח את שממותיה. שמי אהוביה, כל רגע הייתי מלא מאהבתו יתברך וממנה נבעה אהבתי ומסירותי אליכם, עם ישראל - ארץ ישראל.

אולי יש שחושבים ש"גאולה" זה להזויים. אסביר לכם מהי הגאולה שפיעמה בעורקיי (אולי אם תסתכלו על התמונה של הפנים שלי תבינו טוב יותר): כולנו מרגישים היום שאנשים לא חיים במלוא החיוניות שלהם, זוהי גלות. שאפתי ומסרתי את חיי לקרב את העולם לגאולה - לעולם שכולו חי. לעולם מלא בטוב, טוב עמוק, פנימי, מענג ומשעשע, שאפתי להצמיח אותנו, עם ישראל, שכל כך אני אוהב, להיות "ממלכת כהנים וגוי קדוש", "אור לגויים", על אדמת הקודש בשיא היצירה והחיוניות, הקדושה, האהבה, הטוב והאור.

אני עם חבריי, חברי נשמה, הרחבנו והגדלנו מאחז שנקרא 'מעוז אסתר'. הוריי היו ממקימי המאחז. גרנו מבית עשוי מעץ שבנינו כמו ידינו. הייתי קם בזריחה לרעות את הצאן. במרעה הייתי כותב שירים וחי את הקדושה והחיים של אדמת ארץ ישראל. אחר כך הייתי לומד תורה בחברותא מתוך אהבה ורצון גדול להיירב במסתתיה, ולא הרגשתי את חום היום של ספר המדבר. ובלילה עליתי לעמדת שמירה כשאני קשור ברמותו של דוד המלך.

על פי כל עקרונות הג'יהאד השקט, הצליחו יאסין וערפאת להפוך את היוצרות ולהאשים את הקורבן בטרור שהופעל ללא הפסק. מנהיגי הטרור הודו לא פעם באוזניי שהקרב התודעתי על היהודים הוא יעיל לאין ערוך מעוד טיל או מחבל עם סכין.

אם השוטרים היו יודעים כמה פרטים על אהוביה סנדק צבי יחזקאלי

ללא הפסק, ולבקש עזרה בתור קורבנות.

זה קרה. היהודים החלו להפעיל את עצמם נגד עצמם. היהודים מספקים למחבלים בתי כלא חמישה כוכבים, הגנה משפטית מפני הריסות בתים ועוד מאות דוגמאות מעצבנות. מנהיגי הטרור הודו לא פעם באוזניי שהקרב התודעתי על היהודים הוא יעיל לאין ערוך מעוד טיל או מחבל עם סכין. הפלסטינים והעולם הצליחו לכלכל לעם הנצח את השורשים, את הזהות, את הקשר, ומעל לכל את תחושת הצדק. בקרב על הצדק החמאס הפעיל

את היהודים על עצמם. כאילו לא היתה גלות של אלפיים שנה.

עולם הפוך

באותו יום שנטמנה האמא הגיבורה מטל מנשה, היתה הלוויה של עוד יהודי קדוש: אהוביה סנדק. הוא לא זכה לכותרות בעיתונים. כי מותו תואר כספק תאונת דרכים בין נערי גבעות לשוטרים. אבל דקות לפני שהוא נהרג, בזמן שהשוטרים רודפים אחרי הרכב ובו נערי הגבעות, אפשר היה לומר שתוכנת יאסין וערפאת פעלה במלואה: השוטר סימן את האויב וחתר למגע, כמו שהצבא מחנך. רק הפוך.

השוטרים פועלים בעולם מבולבל ומעורפל, שאינו מבחין בין קרבן לטרור, בין יהודי בארץ ישראל למחבל מארגון שרוצה למחוק את קיומנו כאן. הבלבול הזה קיבל מונחים מפחידים השבוע. השוטרים כמו העיתונאים (כולל אותי באותה תקופה) שכחו שהם צד בסיפור. הם חשבו שהם מהאויב. חשבו שהם המצד "האובייקטיבי", שלא שייך לסכסוך. וכשאתה מהאויב אז יותר קל לך לנגח את הרכב של הנערים, כי הרי זו וזו פשיעה לאומנית ואתה פה כדי לאזן. אוי כמה כואב.

בושה. סליחה

אם השוטרים היו יודעים כמה פרטים על אהוביה סנדק, אני מאמין שהם היו מרגישים את מה שאני הרגשתי בביתו במהלך השבועה, כששמעתי את הסיפורים על הנער בן השש עשרה וחצי. ילד קדוש, טהור, עובד השם, משורר של ארץ ישראל, מלא באהבה לשמיים ולארץ היפה. ילד שעתיד, של גאולה, של שורשים. איפה אני הייתי בגיל שש עשרה? ואיפה נמצא הילד החלוץ הזה שעלה על גבעה ובידיו יישב את ארץ ישראל. תורה, רעיית צאן וקשר ישיר עם השם יתברך וארץ הקודש.

ברשה. זה מה שהרגשתי. מי אני?! בעל תשובה שנוכר ממרום חייו שיש השם בעולם והחל לעבוד אותו לאור הזרקורים. מי אני לעומת נער שנולד בגוש קטיף, שלא רצה לצאת מהארץ והקדיש את כל חייו לארץ שאותה אהב. ערכים של תחילת המאה הקודמת אל מול עינינו בהווה.

אם היה השוטר יודע את כל זה, הוא היה מבין שהוא גודע כעת את השורש שעליו הוא וילדיו יושבים. גודע אותו כחלק מתהליך של חינוך מחדש שהשוטר ספג במשך שנים, בעזרת התקשורת ומשרד הפרסום יאסין את ערפאת. אוי כמה כואב. כמה זועק. איזה חילול השם. מה היו אומרים אבות המדינה לו היו רואים כזו סיטואציה. טוב ורע התחלפו.

זה קורה מולנו כל הזמן, אבל עכשיו הזמן לעצור ולעשות תשובה. וגם לבקש סליחה מאהוביה. סליחה שלא שמרנו עליך ונתנו לרוחות הבלבול לגעת גם בשורשים. סליחה אהוביה. סליחה כל חבריי שנפגעו בפגיעות ואני עמדת שם עם המיקרופון וחשבת שזה לא שייך לי. תודה להשם שפקח את עיני לראות את הזהות שלי והשורש שלי. אולי אהוביה הקדוש יגרום לנו במותו לראות את העולם אחרת - דרך עיניו של יהודי פשוט עם עזות דקדושה שלא מפחד מרוחות התקופה. אמן.

לפני ארבעים שנה בערך, בחג הפסח, באחד מבתי הכלא בישראל התנהלה השיחה הבאה: מאחורי הסורגים מנהיג החמאס הנכה אחמד יאסין ובידו מצה. בית הכלא הוא מוסד רשמי של המדינה וכך גם האוכל בפסח לאסירים. מולו הסוהר היהודי מחזיק פיתה ביד. המחבל החמאסניק שואל את היהודי: "למה אתה אוכל לחם ואני אוכל מצה? הרי זה אסור אצלכם". עונה לו הסוהר בביטול: "אההה אני לא מהדתיים, אני לא מחוייב לכלום". והשיחה הסתיימה.

לימים כתב יאסין ביומנו: זה היה הרגע שהבנתי שאפשר לנצח את היהודים.

באותה שנה בדיוק בביירות הנצורה מתרחש מפגש נוסף שישלים את התמונה: ערפאת מנהיג אש"ף והמחבלים, שהרסו את לבנון, נפגש בפעם הראשונה בחייו עם קבוצת עיתונאים ישראלים. האיש שהורה להרוג כל כך הרבה ישראלים חיך לעיתונאים, ובסגנון של סחבאק הסביר להם שחטא הכיבוש הוא כל הבעיה בינינו.

אותה שיטה החלה לעבוד על ידי הפלסטינים דאז. הסדק נפער, בין המאמינים ל"לא מאמינים", בין כביכול שוחרי שלום ל"מתנגדיו". המלחמה הזו תיעשה בעזרת הפיצול שקיים בתוך היהודים. סדק באמונה יכול להביא את האויב להילחם ביהודים בעזרת היהודים.

אמרו ועשו. במשך כמה עשורים, הפלסטינים שכנעו את העולם שזו כל הבעיה והיהודים רק צריכים להסכים לתנאים. גם אני חשבתי כך, כשנפגשתי בעצמי עם ערפאת כמה פעמים בתור עיתונאי. הבעיה היא אצלנו. אנחנו אשמים. בזמן שישבתי איתו ברמאללה, חסר זהות דתית או לאומית אלא רק כעיתונאי, נשמעו הדי פיצוצים של פיגועים מירושלים. זה לא הפריע לשינוי. "אתה רואה", הוא אמר לי, "זה הכל באשמתכם, אתם הבאתם אותנו למצב הזה".

המלחמה האמיתית

לימים התעוררתי וקלטתי מה הלך כאן, אבל דעת הקהל הלכה שבי אחרי התפיסה שהיהודים אשמים, הכל בגלל "הכיבוש", ואילו ערפאת וחבריו הם שוחרי שלום. לצערי השקר ניצח את האמת לזמן מה.

רוכנו התפכחנו מחלום השלום עם חבורת הרוצחים של ערפאת, אבל לא הצבא ולא המדינה. חלק אחר עדיין חולם ומסביר לנו שכל פיגוע הוא בגלל ההתנחלויות ובכלל לא בגלל תאוות הדם של הפלסטינים.

כמי שמסקר את הפלסטינים כבר עשרים וחמש שנים, בחלק מהזמן כשאני מחופש לפלסטיני, אני יכול לומר בכאב עצום: הם הצליחו להפריד בינינו ולגרום ליהודי להצדיק רצח של יהודי אחר על ידי ערבים.

אמא לשישה ילדים יוצאת לריצה, היא נרצחת באכזריות. בכל מקום בעולם זה היה מקפין את כל המערכות, אבל רק אצלנו, בגלל שזה מעבר לקו הירוק, אז ישנו סיקור רגשי עם הרמת גבה קטנה. הלכת לגור בשטחים? אל תתפלאי אם יבוא מישוהו וירצח אותך, זה מחיר הכיבוש (היו זמנים שאף היו קריאות בישראל למחבלים להרוג מתנחלים ולא אנשים בקניון בתל אביב).

כמו בנפש, כך בסכסוך הישראלי-פלסטיני, יש את הפסולת שאינה מתכלה: רגשות האשמה, ובטח אלו של יהודים. במהלך מתוחכם על פי כל עקרונות הג'יהאד השקט, הצליחו יאסין וערפאת לשבש תמונה בת אלפי שנים, להפוך את היוצרות ולהאשים את הקורבן בטרור שהופעל

ארץ מגדלת יושביה

רנה ירד, יצהר

אמא של כמה נערי גבעות

את הרגשת השליחות - למרות חוסר הגיבוי הציבורי ולמרות הזלזול והגינוי. פלא!

אמרה לי פעם אמא של אחד הנערים: ארץ ישראל מגדלת את הילדים האלה! וזה ממש כמו שאומר רש"י: יש ארץ שמגדלת גיבורים, יש ארץ שמגדלת חלשים...

ב"ה אנחנו זוכים לראות בפלא הזה - איך ארץ ישראל מגדלת צאן קדושים, נוער טהור וגיבור שמשקיע, בונה ולומד, שרוצה להידבק בה' ובארץ ישראל, שמרגיש שליח של עם ישראל... למרות כל הקשיים.

ואחרי שפגשתי והתרגשתי, אני ממליצה לעצמי ולכולם - "צאי לך בעקבי הצאן"!

קצת להחזיק בעקב של הנוער הזה. להשתתף בחלומות, בצמיחה. לחיות גאולה.

איך מתארים את האיכות של הנוער? את האש, האמונה.

החריצות וההתמדה - להחזיק לו"ץ קבוע: תפילת ותיקין, שעת עבודה, סדר לימוד ברמה ממש גבוהה - הלכה, תנ"ך, ארץ ישראל, פרשת שבוע ועוד.

לבקש מאנשים ורבנים שיבואו ללמד ושגם יעשו מבחנים.

איפה יש נוער שבונה לעצמו מסגרת, שמבקש דברים כאלה?

את האחרייות -

לעבוד בשביל שיהיה כסף לחיות ולפתח את המקום, לבנות ולנטוע.

את השמחה והאור בכל בית חדש, בכל עץ חדש.

את הקדושה,

את הכוח ותעצומות הנפש להתנער ולקום מחדש אחרי כל הריסה.

אחים או מרגלים הרב דניאל כהן

רב היישוב בת עין

כרגשות מתעתעים בין כאב, צער וכעס על הרג אהובנו אהוביה, אני ניגש ליוסף הצדיק. אח שנוא-אָהוּי, שנשלח על ידי אביו למשימה: "לך נא ראה את שלום אחיך".

כן, זאת השליחות שלמענה הוא יוצא לדרך.

כמה שהיא לא רלוונטית למקום שלו במשפחה. אבל אבא חושב: אם אתה הגורם, אתה הפתרון.

כשהאחים מגיעים למצרים לראשונה, יוסף קורא להם מרגלים, והם עונים: "שנים עשר עבדיך אחים". כאילו שלא יכולים להיות אחים מרגלים! בלי שיהיו מודעים לכך, הם מגלים את ההבדל שיכריע בין שלום לבין מריבה: אח או מרגל. מרגל רק מחפש את השני - את החולשה שלו, מה יש לו שאין לי ואיך לכבוש אותו. אבל אח חי איחוי, רואה את השני כחלק ממנו ורוצה שגם הוא יגדל ויצמח, גם אם אינם מסכימים.

בחזרת המשפחה מקבורת אבא אנחנו שומעים את דאגת האחים שמא יוסף יתנכל להם. "לו ישטמנו יוסף". אבל יוסף הוא אח ומגיב: "אתם חשבתם עלי רעה, אלוקים חשבה לטובה... וינחם אותם וידבר על לבם". מהי הנחמה, ומהו הדיבור על הלב?

כנראה שהדיבור איך שהכל הפך לטובה איננו מספיק. רש"י מגלה שהוא אמר להם משל: "עשרה נרות לא יכלו לכבות נר אחד, וכי נר אחד יוכל לכבות עשרה?" מה הלב מקבל מהמשל הזה? ואיך זה בכלל נכון, הרי בתור השליט הוא חזק הרבה יותר מהם.

אלא שיוסף אמר לאחיו את מה שכולנו צריכים לדעת עכשיו. זאת גם הצוואה של אהוביה, שבאמת היה כשלהבתי בוערת באש המסירות נפש על עמנו ועל ארצנו: הנחמה היא בכך שהכל יתהפך לטובה. במקרה של אהוביה, ההתהפכות תלויה במי אנחנו נהיים בעקבות מותו. אבל הנחמה הזאת אינה מספיקה בשביל להשכיח שלום.

שלום יגיע רק כשכל אחד יבין את הסוד של יוסף: נר בכלל לא יכול לכבות נר, להבה פוגשת להבה והופכת לאור גדול יותר. זה דיבור אל הלב, ורק הלב יכול לממש אותו. לב שבוער באהבה, לב שלא רואה את האחר כמתחרה שצריך לרגל אחריו אלא כאח שצריך להתאחות עמו ובכך להגדיל אש ואור.

זה הזמן! הזמן לחבק אחים, להפגיש שוטרים עם נערי הגבעות, להפגיש את אלה שנהיו מנוכרים כל כך עד שישלחו לבצע מדרף הורג אחרי נערים, שכל חשקם הוא בנין הארץ. להפגיש את אלו שלא מסוגלים להבדיל בין אח לאויב. לפגוש אותם ולהפוך אותם ואת עצמנו לאור גדול יותר.

אהבתי את אהוביה מאד. היו בינינו לא מעט שיחות. הוא תמיד רצה אמת, דיוק, היה מוכן לעבוד קשה ולהקריב. הוא נהיה עכשיו נשמה מאירה לכולנו: המשיכו לבנות, להצמיח השממה, לגדול, ולהגדיל כל אדם את אורו של השני. הצדק חייב להיעשות, המשפט להורגים חייב להתבצע. אבל כמו תמיד, שמאל דוחה, אבל הימין, ימין ה' של אהבה תהיה רוממה, וה' ייתן שנשכין שלום בארצנו. בזכותו!

אש תמיד תוקד

יעל בנימין, גבעת תקומה - יצהר

וההדהוד הזה, יש מי שכוּב לו מדי, והוא מעדיף לא לראות ולא לשמוע. לעשות לו דה-לגיטימציה, ודה-הומניזציה.

אבל מי שיש בקרבו לב יהודי חי, מסכים לגעת בכאבים, כי הוא יודע שיש תחתיהם רצונות גדולים, יש שם נשמה אלוקית שמבקשת "אל תכלאוני בשום כלוב".

וכל מי שהוא בר לבב, טבעו שירצה להיות חלק. להמשיך ולהבעיר את אש התמיד.

לרצות, להעז, להתעקש.

ומי שישקיש טוב, ממש יוכל לשמוע את הצעקה הזו, את ההד שעולה מבין הגבעות:

תפסיקו לקצוץ לנו את הכנפיים! כשיש לנו חלום - אנחנו נגשים אותו. אל תפילו עלינו את החלומות שלא הגשמתם...

כשיש לנו כעס - אנחנו נכעס אותנו! אל תפילו עלינו את הכעסים שלא כעסתם...

יש לנו כנפי רוח.

בחיאת, תנו לנו לעוף.

או כשהסיר על האש, עם אוכל ל-12 חברה (גם 15 זה טוב...), אני יודעת שהיא בוערת. שנזכה לאש שתמיד תוקד על המזבח, ולא תכבה.

"מאיפה יש לך כוח לבשל ל-12 בחורים רעבים? מאיפה יש לך זמן, כסף?...?" נשאלתי פעמים רבות. האמת, גם שאלתי את עצמי.

מה כאן כל כך מחיה ומשמח?

השבוע התבהר לי משהו. העולם מלא תבניות (זה לא ממש חידוש). מה הגיוני, מה לא. מה צריך. מה אמורים לחשוב, להרגיש או לרצות. רובנו נדחפנו לשם, אם נרצה ואם לא. יש מי שיאמר שעשו מאתנו בשר טחון. אף אחד לא אשם בזה, זה תוצאה של כאב. יש כאן העברה בין דורית. איפה היא התחילה? איך לי מושג. אולי במצרים...

הרצונות שבערו בנו ולא קיבלו ביטוי, לא הלכו לשום מקום. בתוך כל אחד ואחת מאתנו, בכל גיל, יש נער או נערה. יש צעקה שמבקשת שיקשיבו לה. יש כנפיים שמבקשות לעוף, שניסו, אבל נתקלו בקירות, בפניות, ב'אמורים'.

ומול זה, כשקמה חבורת נערים עם חדווה ועוצמה, בעירה פנימית וכנפי רוח; חבורה עם עצמאות, עם חן ומתיקות שכל מי שמכיר מקרוב יעיד עליה,

או אי אפשר להתעלם. אי אפשר להישאר אדישים, כי זה מהדהד את החוסר הפנימי.

מרכז קטיף
להנצחת מורשת
גוש קטיף וצפון השומרון

יחד בסיפור הישראלי

גוש קטיף אהבה עזה

ספר חדש בהוצאת המרכז למורשת
גוש קטיף וצפון השומרון

זלוגר שומרון

סיפורו של גוש קטיף מנקודת מבטו
האישית של צבי הנדל, מי שהיה
מראשוני הגוש, ממקימיו ומבוניו,
ראש מועצה, חבר כנסת וסגן שר.

בין הגילויים בספר: השיחות בארבע
עיניים שניהל הנדל עם יצחק רבין
בתהליך אוסלו וההבנות החשאיות
שהושגו ביניהם, והשיחה שממנה הבין
באופן ודאי שהסיבה היחידה של שרון
לעקור את גוש קטיף הייתה המצוקה
המשפטית אליה נקלע.

כתיבה: חגי הוברמן

הספר זמין לרכישה
באתר מרכז קטיף
ובספריית בית אל

הפצה לחנויות ומוסדות:
"ספריית בית אל" 052-3003779

www.mkatif.org
מרכז קטיף: *8947

גם ב-

הבן שלי נער גבעות חגית גרון ירושלים

כל החיים חלמתי שיהיה לי בן חייל.
גיבור כזה, שכל אויב משקשק לידו.
שהשהייה במחיצתו תיתן לכל יהודי
תחושת ביטחון.

הטיול בהר עיבל סדק משהו, הגירוש
מגוש קטיף טלטל קשות, פרשת
אלאור עזריה ניפצה לרסיסים.
אין חלום.

אבל ב"ה יש מציאות. ויש לי בן חייל,
אמיתי, חייל יהודי. עם ציצית עבה
ופיאות יפות, ליקוטי מוהר"ן בכיס
והמון עוצמה וגאווה יהודית בלב!

אין לו ג'יפ ולא שכפ"צ ואפילו לא מקוצר אבל אני מזכירה לעצמי שגם לדוד הייתה רק רוגטקה.
נוער זה ציבור מיוחד, נוער הוא מראה אמיתי. יש מצב שבגלל זה הוא כל כך מעצבן אותנו.
מראה לנו כמה הזדקנו, איך נהיינו אדישים ועייפים, מורידים את הראש מושפלים בפני הסטירות
של ישמעאל ולהבדיל מדינת ישראל. אבל לא מודים בחולשה אלא עוטפים אותה באידיאולוגיה
של שמירת חוק, של מוסריות מיופייפת. "יש דברים שלא עושים", "צריך סדר, אי אפשר שכל
אחד יעשה מה שהוא רוצה..." נכון! אי אפשר שאויבינו וגם אי אפשר ששלטון החוק בישראל
יעשו מה שהם רוצים! בשביל זה יש לנו צבא. קוראים לו נוער הגבעות.

יש כאן נוער שלא מוכן להשפלה. שלא מוכן שעם ישראל יסתובב מפוחד בארצו. יש כאן שמעון
ולוי שלא מסכימים שכזונה יעשו את אחותם!

הם עושים את זה על ידי בניה ועבודת כפיים בחקלאות ורעיית צאן, הם עושים את זה על ידי
נוכחות אמיצה והשלטת ריבונות בכל חלקי ארץ ישראל, הם עושים את זה על ידי לימוד תורה
והתחזקות באמונה וביטחון, הם עושים את זה על ידי מחאה פעילה נגד כל מי שמנסה להשתק
ולשתף פעולה עם כפירה בריבונותנו על ארץ ישראל השלמה.

ולידם אפשר לחוש ביטחון המשתלשל ישירות מהביטחון בקדוש ברוך הוא. זו גאולה.

קורה וה' מוריד אותנו לבור, כמו את יוסף הצדיק, כדי שנברר את האמת הפנימית שלנו, כדי
שנראה לו שאנחנו הולכים עליו עד הסוף בלי 'אבל' ו'בערך'... קוראים לזה 'עזות דקדושה'.

וזה מה שיש לנוער הגבעות המדהים הזה.

תפילתי שנזכה למלכות מתוקנת שאלה יהיו חייליה.

לידידנו הרב משה שילת ולמשפחתו

מזל טוב לרגל חתונת הבת
רבקה עם מנחם מענדל

יהי רצון שנזכה לחזור
ולהיפגש בשמחות בקרוב

החברים מ-
אשחר & more

" אַבְלָה יְהוּדָה וְשַׁעֲרֶיהָ אֲמַלְלוּ קִדְרוּ לְאָרֶץ "

נפרדים בכאב
מהצלמת שאהבת הארץ ואנשיה
זרמה בעורקיה

מרים (מירי) צחי ז"ל

ומשתתפים בצער המשפחה

ספריית בית אל
אשחר & more

אשחר & more

קול דמי אהוביה זועקים!

רכב השוטרים "נגח" את רכב הנערים
וגרם למותו של אהוביה ז"ל

**שעה ורבע הופקר
אהוביה ז"ל בשטח.**

למרות זאת מח"ש מטייחת ומשבשת את
החקירה: בהוראת ראש מח"ש השוטרים נחקרו
רק שלושה ימים (!) לאחר האירוע.
צוות חקירה משותף לימ"ר ולמח"ש החוקרים
את עצמם - זו שערוריה!

**הנערים עדיין לא נחקרו
במח"ש, גרסתם לא נשמעה!**

זה לא מפריע לראש צוות החקירה פקד אסי
גרוסמן לקבוע בבית המשפט, ש"השוטרים פעלו
כפי שהיו צריכים לפעול, הם מלח הארץ"

הפגנת ענף

מוצ"ש 2.1 י"ח טבת | 20:00

מול משרדי מח"ש ירושלים

📍 בכניסה להר חוצבים • בנוכחות אישי ציבור

ועדת חקירה חיצונית עכשיו!

עדיפה שאלה גדולה מתשובה קטנה

איתי אסמן

קשה אמנם לומר שמי שלא למד תורה מימיו הוא כבר במדרגת העובד מאהבה, אבל הרב קוק מסביר בהרבה מקומות שהדור שלנו התעלה, ויש הרבה מאוד אנשים שיעשו דברים רק אחרי שיתברר להם שזו האמת. הסברות בסגנון שכר ועונש, גורמות להם לריחוק ומקטינות בעיניהם את התורה; מתארות להם את קיום המצוות כמיקוד בצרכים אגואיסטיים במקום באידיאלים, וציור כזה של התורה גורם לה להיות קטנה יותר ממהלך החיים שלהם. כמו שאותו שומר ראה את עצמו גדול יותר משומרי מצוות, שהוא פועל למען אידיאלים גדולים ואילו הם פועלים למען שכר רוחני, אם כן, מה יש לו לקבל מהתורה? מי שלא מפחד להישרף בטנק, גם לא מפחד להישרף בגהינם, נימוק של פחד או הבטחת שכר לא פועלים עליו.

כשלמדתי בישיבת עטרת כהנים בעיר העתיקה בירושלים, היו שם מאבטחים שהגיעו לנוח בספרייה של הישיבה, וניצלת את הזמן בין הסדרים כדי ללמוד איתם תורה. יום אחד הגיע שומר חילוני והצעתי לו ללמוד תורה. הוא אמר לי שהוא לא מעוניין, והוסיף שאני רוצה להחזיר אותו בתשובה. החלטתי לפתוח אותו בשיח על 'ההאשמה' ושאלתי אותו מה זה ייתן לי עם אחזיר אותו בתשובה. השומר אמר לי "מי שמחזיר אצלכם בתשובה מקבל גן עדן", אמרתי לו שאני מאוד מאוכזב ממנו, והוא שאל לפשר הדבר.

אמרתי לו שאני מאוכזב שהוא עשה שירות מלא בצבא ביחידה מובחרת רק בשביל הכסף וכדי שחשבון הבנק שלו יגדל. לפתע הבחור התמלא להט, עיניו נפקחו לרווחה והוא התחיל לתת לי הרצאה שלמה על זה שהוא הלך ליחידה מובחרת כדי לתרום למדינה וכדי להגן על עם ישראל וכמה פעמים הוא כמעט נהרג ואין לזה שום קשר לכסף, כי מה יעזור לו כסף אם הוא חלילה ימות.

המתנתי בסבלנות שהוא יסיים את דבריו המרשימים, ואמרתי לו "אתה טוען שאתה מוסר את הנפש בשביל אידיאלים, ואילו אני רוצה ללמוד איתך תורה כדי למלא את הבנק שיש לי בגן עדן?". הבחור חשב כמה רגעים ושאל: "אז למה אתה רוצה ללמוד איתי תורה?", עניתי לו "כי אני רוצה לברר את האמת יחד איתך, האמת חשובה לי". הדברים התיישבו על ליבו וישבנו יחד ללמוד בחבורתא.

רוצים אותך אותנטי

לאנשים כאלו ההסברה צריכה להיות בצורה עמוקה ובישורת, ויש לתת מקום לכל הקושיות ושאלות הכפירה שלהם להישמע בשיחה. מה שנראה לפעמים כרצון לקנטר ולהכעיס, נובע ממקום אמיתי של בקשת אמת גדולה. חשוב להדגיש שהסברה כזו אינה טובה לכל אחד, אלא דווקא למי שמבקש אמת גדולה, ויש אנשים שהסברות שיניעו אותם לפעולה הן אחרות.

אנשים שמבקשים אמת גדולה, ניחנים באינטואיציה חדה של איתור זיופים, הם אינם אוהבים שמחנפים להם ומנסים 'להתאים' את מושגי התורה לעולמם החומרי. הם חפצים באותנטיות, והרבה פעמים מוטב לענות לשאלה עמוקה - "איני יודע", כהדרת חז"ל, מאשר לתת תשובה שטחית. כי השטחיות מרחיקה את האדם החפץ להתקרב, במקום גדול הוא מוצא קטנות וחנופה, ועדיפה שאלה גדולה מתשובה קטנה. האמירה "איני יודע" מוצאת חן בעיני אנשי האמת, כי הם יודעים ששאר הדברים שתגידו מגיעים מתוך ידיעה.

יש לא מעט אנשי אמת סביבנו, עם קושיות טובות, שחפצים בתורה גדולה, הם צריכים מזון רוחני שונה, ויש לדבר אליהם בגובה הרוחני הפוטנציאלי בו הם נמצאים. אל תקטינו את בקשת האמת שלהם, ואל תיבהלו מהקושיות שלהם. ככל שתדברו איתם ממקום יותר אמיתי כך הם יעריכו יותר אתכם ואת התורה שאתם מייצגים.

לסיפורי קירוב יש לפנות למייל asmanitai@gmail.com להצטרפות לקבוצת ווטאפ של טיפ יומי לקירוב, נא לשלוח הודעה ל-052-4295592

יש לתורה מה להציע לי?

הרמח"ל בספרו 'מסילת ישרים' אומר שכאשר ניגשים להסברה בענייני התורה, יש לעשות זאת לכל אדם על פי מדרגתו הרוחנית. יש אנשים שצריך לדבר איתם בסגנון של שכר ועונש בעולם הזה, וזה מה שמעורר אותם לעבודת ה'. ישנם אנשים יותר רוחניים שצריך לדבר איתם על שכר ועונש בעולם הבא, או על מעמדם הרוחני בעולם הבא. וישנם אנשים, שמה שהם מבקשים הוא לא שכר ועונש, אלא את האמת.

כך מסביר הרמב"ם בהלכות תשובה: "העובד מאהבה - עוסק בתורה ובמצוות והולך בנתיבות החכמה לא מפני דבר בעולם, לא מפני יראת הרעה ולא כדי לירש הטובה, אלא עושה האמת מפני שהיא אמת וסוף הטובה לבוא".

החבר מהמילואים שואל שאלות? השכנה מתעניינת ביהדות? **ראש יהודי** זאת התשובה! 052-4295597 ry@neto.net.il

היו שותפים - ראש יהודי! התרומות מוכרות לצרכי מס. הקישו בגוגל: "תורמים לראש יהודי" או בטלפון 052-5665005 או סרוקו ברקוד:

בין הכותבים:
הרב אהרון אגלטל,
הרב איתי אסמן,
הרב עופר גיטין,
הרב יהושע וידר,
ישראל זעירא,
הרב אסף טבצ'ניק

הטיפ היומי (הארה) לענייני קירוב

קבוצה שקטה ב"ראש יהודי" לקבלת עצות, הארות ורעיונות מעשיים, בענייני תשובה וקירוב, באהבה ואמונה

להצטרפות לקבוצת וואצאפ סרוקו קוד **052-5665005** או שלחו הודעה

יש לך אש?
בואי להשפיע בלב תל אביב!
ראש יהודי - אהובי! אהובי! אהובי!

מוזמנת ליום סירות

- מרכז שיעורים • מדרשה לבעלות תשובה
- קהילה חמה • שבתות וארועים
- חברותות וקשר אישי

התפקיד מצריך תקשורת בין אישית וארגון גבוהה

לפרטים: **050-7770352** יסכה

יום ראשון
י"ח שבט
31.1

יום שלישי
י"ג שבט
26.1

יום ראשון
י"א שבט
24.1

**"גדולים
החולמים
חלומות
גדולים
והופכים
חלומות
למציאות"**

הרב נר'ה זצ"ל

**בואו
לחלום
איתנו**

ישיבת כפר הרא"ה מזמינה אתכם לחלום בגדול

ולהגשים את עצמכם מתוך שמחת חיים
ושאיפות גבוהות בישיבה שהיא בית

צוות שהוא
כמו משפחה

עידוד
למצויינות
לימודית

חינוך חברתי
מפותח

פנימיה
איכותית ופעילה

רמה תורנית
גבוהה

ההרשמה לשנת הלימודים תשפ"ב בעיצומה

ימים פתוחים וראיונות ב-ZOOM: יום ראשון י"ט טבת 3.1 | יום רביעי כ"ב טבת 6.1

< יש להרשם באתר החמד >

התנועות
התועדות

הרב שבתי סלנטיצקי, שליח חב"ד באנטוורפן

מורס

החצוף לא חיכה בתור וגם לא נתן למזכירה לעצור אותו. הוא פשוט נכנס לחדר המנהל – וקיבל את המשרה הנחשקת! < מתי נלמד להתחצף למציאות האטומה, מתי נדע להקשיב!>

הזה הוא אכזריות. אין בו שום תועלת, וחס ושלום הייסורים הם לחינם.

החסידות מלמדת אותנו לחפש השגחה פרטית בכל התרחשות, אנחנו לא נביאים אבל כל ישראל הם בני נביאים, ואם אנחנו רוצים לחיות מתוך קשר לקדוש ברוך הוא, אנחנו חייבים לנסות לחשוב מה ה' אומר לנו. כי לחשוב שחלילה הוא לא אומר לנו כלום, ועוד באירוע כלל עולמי שכזה, זו פשוט כפירה.

מישהו התעטש בסנין, העביר וירוס למישהו אחר שגם הוא השתעל, ופתאום מיליארדים של וירוסים זעירים, בגודל 125 ננו-מטר – כלומר, מטר לחלק למיליארד – ממלאים את העולם. אז סוגרים את העולם, סוגרים שכונות, ערים ומדינות שלמות. שמים אותנו בכיוד – אין מצב שלא נחשוב על זה ונגיע למסקנות.

שמעתם פעם על שפת המורס? מורס זאת שפה של איתותים, דרכה אנשים תקשרו כשהיו במרחק גדול אחד מהשני. בעבר לא היה מכשור של טלפונים ומכשירי קשר, אז סוכם שכל אורך של הבהוב אור או השמעת קול מסמל את אחרת.

מספרים על יהודי אחד ששירת בחיל הים של צה"ל, ולמד לקלוט את האותות של המורס. אחרי שהוא כבר עזב את הצבא, הוא ראה פרסום שדרוש לעבודה מסוימת מישהו שמתמצא במורס. במודעה היה כתוב שכל מי שמגיש מועמדות צריך לבוא למשרד בין תשע בבוקר לארבע אחרי הצהריים.

הבחור הזה הגיע בשתיים עשרה בצהריים וראה הרבה אנשים שבאו להגיש מועמדות ומחכים לתורם. החברה הציעה שכו יפה והעבודה מעניינת, אז הרבה אנשים רצו אותה. הבחור שלנו יושב כמה דקות, ושומע שיש מוזיקה שמתנגנת ברקע. הוא מקשיב טוב, ואחרי כמה דקות הוא קם ונכנס לחדר של המנהל. המזכירה ניסתה לעצור אותו, אבל הוא התעלם והמשיך פנימה לחדר של המנהל. המנהל דיבר אתו כמה רגעים, ולבסוף הכריז: "התקבלת לעבודה!".

המנהל יצא לחדר הקבלה והודיע לכולם, "אני מאוד מצטער, אבל כבר בחרתי מועמד לתפקיד". אנשים התחילו לכעוס: "מה זאת אומרת? הוא בא אחרינו ולא עמד בתור! מה החוצפה הזאת?". המנהל ניסה להרגיע אותם והסביר להם: "במוזיקת הרקע שאתם שומעים יש איתותים בשפת המורס. האיתותים אומרים לא לחכות אלא פשוט להיכנס. הבחור הזה הבין את האיתותים, לכן הוא מתאים לעבודה". כמובן הוא לא רק שמע אלא גם החליט ליישם, וקם ונכנס פנימה – אבל הכל התחיל מכך שהוא שמע.

בתוך אתגרי התקופה שלנו, יש קוד שמוצפן עבורנו ומדבר איתנו. בתוך הווירוס שמשגע את העולם יש מסר שאנחנו צריכים לשמוע. זה לא המסר הראשון שמועבר אלינו, וזו גם לא התקופה המאתגרת הראשונה בחיים שלנו. השאלה היא האם אנחנו מצליחים לשמוע, האם אנחנו בכלל זוכרים שיש מה לשמוע, או שאנחנו פשוט יושבים ומחכים שזה יעבור; משועממים בחדר הקבלה וממתנינים לראיון שבו אולי יתמזל מזלנו, ולא קולטים שהראיון בעיצומו! הכל קורה כבר עכשיו. מדברים איתנו, אפשר להיכנס, צריך להיכנס! ובעיקר לא להתחשב בכל האנשים שיושבים סביבנו, בוהים במציאות וחירשים מלשמוע.

אנחנו חיים כעת בתקופה שהיא מעין תיבת נח. אנחנו סגורים בכתיים – הילדים הולכים ולא הולכים לבית ספר, הרבה אנשים לא יכולים לצאת לעבודה ויש הרבה אנשים בכיוד, שלא יכולים בכלל לצאת החוצה. לצערנו, אנחנו אפילו לא יודעים מתי המכול הזה הולך להיגמר. המומחים למיניהם מתוכחים: יש אומרים שהווירוס הזה יישאר איתנו עוד הרבה שנים, ויש כאלה שאומרים שהכל ייגמר תוך חודשיים. כל אחד מספר סיפור אחר, אבל באמת אף אחד לא יודע.

עלינו מוטל לשמוע מה המסר של התקופה הזאת. בחסידות מבואר כלל גדול: בין 'יש' אחד ל'יש' שני, צריך להיות שלב של 'אין' באמצע. כל אדם שממציא המצאה חדשה, בכל תחום שהוא, עובר בשלב של אין, לפני שמפיע היש החדש. מכל ממציא בעולם תוכל לשמוע נוסח דומה: "הייתה לי בעיה, חשבתי הרבה מאוד זמן, הרגשתי חלול, חושך בעיניים... פתאום הבריק לי רעיון!".

הסיבה לתהליך המתסכל והמופלא הזה היא שכדי ליצור משהו חדש חייבים להשתחרר מצורת החשיבה שיצרה את הבעיה. לכן, בשלב הראשון בתהליך אמיתי שכזה, מופיע תמיד המחיר: אנחנו מפסידים משהו. מפסידים את מה שהבנו, ובתקופה זו – מאבדים המון מההרגלים שלנו ומהמבנים החברתיים שאחזנו בהם חזק כל כך. וזה ממלא אותנו בדאגות וחששות.

הקב"ה מביא לעולם מדי פעם סוג של מכול, שנועד להכניס אותנו למצב של 'אין' שמטרתו היא לפתוח לנו אפשרות של הוויה חדשה. ועכשיו, כשאנחנו בתוך האין, אנחנו צריכים לצפות לעולם החדש שיבוא אחריו. אחד האנשים העשירים בעולם אמר: אל תפספס משבר עולמי! אתם מבינים? כשהכל נשבר אפשר להרוויח מכך עד בלי די. לכן אומרים רבותינו, שנח ראה אחרי המבול "עולם חדש". איך אתם רוצים שייראה העולם החדש אחרי שתצאו מהתיבה?

הרבה אנשים שנתקלים במצב כזה, מנסים לברוח מהאתגר ורק מחכים שהכל ייגמר ונחזור לשגרה של פעם. הדרך הנכונה היא לא לברוח מהמצב, אלא לבחור לגדול ולצמוח למקומות חדשים. 'בחירה' ו'בריחה' הן מילים מאוד קרובות. ביניהן מבדיל חוט השערה, שבאמת יוצר הבדל גדול מאוד. צריך לבחור בהתמודדות, ולראות איך מרוויחים כיוון חדש בחיים. אפשר לפתח קשרים חדשים – בתוך המשפחה או עם הקדוש ברוך הוא, להגדיל את האמונה בה, ולהרגיש בצורה הרבה יותר מוחשית איך שכל העולם הזה הוא הבל הבלים.

הרמב"ם בהלכות תעניות אומר, שכאשר יש מצב של צרה צריך להתבונן למה היא הגיעה, ולהבין כמה אנחנו צריכים להשתנות. הרמב"ם אומר כך: "אבל אם לא ידעו ולא יריעו אלא יאמרו דבר זה ממנהג העולם אירע לנו וצרה זו נקרה נקירת, הרי זו דרך אכזריות וגורמת להם להדבק במעשיהם הרעים, ותוסיף הצרה צרות אחרות". מעניין שהרמב"ם משתמש כאן בביטוי "דרך אכזריות". הרמב"ם בעצם אומר לנו שאם נקלענו למצב לא נורמלי, ואנחנו מתעסקים לומר שכל דרך העולם ודרך הטבע, אז חס ושלום אנחנו מפספסים בעצם את כל השיעור שהקב"ה רוצה שנלמד. אם טועים לחשוב שהאין, החיסרון או הצרה, לא מצמיחים שום דבר טוב, אז כל המצב

ההיסטוריה היהודית כפי שלא סופרה עד היום

חדש

המגילות של דור התקומה

מאת: ד"ר חגי בן-אֶרְצִי

עכשיו במארז חגיגי במחיר מיוחד

- | מגילת חנוכה |
- | מגילת המרד והחורבן |
- | מגילת השואה והתקומה |
- | מגילת התקומה והעצמאות |
- | מגילת ששת הימים |
- | מגילת הגבורה |
- | במלחמת יום הכיפורים |

סיפורים של עם מלא אמונה, קרבת אלוהים, ניסים ותעוזה יהודית
שמעניקים השראה וחזון לחיינו כאן, גם בימים אלו.

עכשיו << באתר ספריית בית אל ובחנויות הספרים

להשיג ברשתות ובחנויות
הספרים המבחרות

1-801-700-201

www.beitel.co.il

חנות ההוצאה: רח' בית הדפוס 6, ירושלים 02-6427117

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

יש לי מחויבות עמוקה ללימוד ולהפצת תורה שבאה על חשבון הקשר שלי עם חברים, עד שאני אפילו חושב פעמיים אם להזמין אורחים. האם אני פועל נכון?

אין תשובה חד משמעית לשאלה הזו. רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל נמנע בצעירותו מלנסוע לחתונות של חברים מחמת שקידתו בתורה. וברבות הימים אמר שדווקא על ידי כך הוא זכה לשמח חתן וכלה ביתר שאת, כי בגדלותו, די היה שיגיע לחמש דקות לחתונה והשמחה תרקיע שחקים... אבל לא כל אחד מתאים לדרגה כזו.

יש בהחלט מקום לשקידה ושקיעה בתורה, ואפילו על חשבון הסביבה. וחז"ל אמרו על הפסוק "שחורות כעורב", שהתורה נמצאת "במי שמישים עצמו אכזרי על בניו ועל בני ביתו כעורב". יחד עם זאת למדנו גם שהתורה היא תורת חסד, וגדולה הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני שכניה. לכן, אחד המרבה ואחד הממעט, הן בלימוד התורה והן באהבת רעים, ובלבד שיכוון לשמיים ויהיה ליבו טהור כפי יכולתו באהבת הבריות, באהבת ישראל ובאהבת התורה.

אני בת שמונה עשרה ומרגישה מוכנה להיפגש למטרות נישואין, אבל ההורים שלי רוצים שאדחה עוד. קשה לי כבר לחכות... מה לעשות?

ראשית, דברים שרואים מכאן לא רואים משם: ההורים לא רואים מה שאת רואה, אך גם את לא רואה מה שהם רואים. ולכן כדאי לבדוק - אולי ההורים צודקים? סוף כל סוף הם יותר מבוגרים ומנוסים, ובאמת אדם צעיר עוד לא רכש לעצמו נסיון על כל המשמעויות של חתונה, והצורך בהכשלה מכמה בחינות כדי לבנות בית על יסודות טובים ומשובחים.

אולי כדאי לפנות לדמות שמקובלת על שני הצדדים, כך שגם ההורים יגידו את סברתם וגם את הספרי את שלך, ולבסוף תשמעו עצה מאדם שגם מנוסה מצד אחד וגם רואה מפה רחבה מצד שני. לפעמים התחושות שאת תביאי לדין התיינה בעלות משקל רב ואולי אפילו יכריעו את הכף.

חשוב לזכור שבנישואין בגיל מוקדם אין רק מעלות, ולעתים מתהווים גם קשיים שאופייניים לנישואים צעירים, ומצד שני גם לנישואים מבוגרים יש בעיות אופייניות משלהן. בדרך כלל הגיל המקובל על רוב תלמידי החכמים הוא קצת יותר מבוגר משמונה עשרה, אך לפעמים אפשר להינשא גם בגיל צעיר. גילוי נאות: אני עצמי התארסתי לפני גיל 18 והתחתנתי קצת אחריו, אבל אין זה אומר שאני ממליץ לכל אחד לנהוג כך.

מה זו מתיקות בעבודת ה'?

לישראל שבכו בראש השנה, אמר הנביא: "לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים, כי חדות ה' היא מעוזכם". כלומר שבזמן החדווה יש ציווי להמתין, ואפילו באופן הגשמי, את עבודת השם, וכך אנו נוהגים במצוות שמחת יום טוב ועונג שבת. אבל עיקר המתיקות איננה ברובד הגשמי אלא בתענוג הפנימי הנשמתי. וכמו שאנו שרים במילותיו הנפלאות של רבי אהרן הגדול מקרלין, "השבת נועם הנשמות, והשביעי עונג הרוחות ועדן הנפשות". כל אחד יכול להיזכר ברגעים של כיסופים אל ה' בשעות מרוממות ומיוחדות בחייו, ולהיזכר מהי מתיקות בעבודת השם.

אולם כשם שמתיקות של אהבה משפחתית לא באה במקום התמסרות ומאמצים אחד כלפי השני במשפחה, ולעתים גם כשקשה וגם כשאני פגוע, כך מתיקות בעבודת השם אינה במקום יגיעה. בדרך כלל דווקא ההתמסרות לעבודת ה' תוליד מתיקות יותר עמוקה. אל לנו לקדש דרך שמבליטה ניגודיות ומקדשת את המאבק בין המתיקות והעבודה. ניתן למצוא שבילים בהם המתיקות מלווה אותנו בשפע גדול לאורך המאמץ ללכת בדרכי ה'.

קרוב אליך

ת.ד. 52589 רמת גן < עורך: אהרונ ברגנטיין > העלון טעון גניזה
לתגובות ויצירת קשר 052-4061065 • info@qarov.org • קרוב אליך • לפרסום: 052-525-4051

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

הבית שלכם לא בדובאי

מנצלים את תקופת הקורונה

רוכשים דירה במחיר מבטיח

בקהילה הדתית לאומית בכרמי גת

הבניה בעיצומה

בניית השלד הסתיימה ברוב הבנינים

קהילת כרמי-גת Carmel Gal

המתחם הדתי-לאומי בכרמי גת ע"ש הרב יום אברגיל ד"ל

הפריקט פתוח לציבור הרחב

תברת ניהול אמינה ומוכרת

מחיר מיודן של "קבוצת רכישה"

שכונה חדשה לצד הניר קרית גת

קהילה צעירה ומתגבשת

לפרטים נוספים: 1700-500-555 • bemuna.co.il

לוח | דיסוניה | באמונה | בנות אדם קפולו

אכלוס מיידית!

שלמו וקבלו מפתח

דגן בוטיק מגורי יוקרה באפרת

נותרה דירת גג אחרונה!

לפרטים: 052-6070199 • 1700-500-555